

Morminte

Octavian Popescu

Am ramas putin in urma,
Nevoind, visand mereu.
La o viata minunata,
Nestiind cine sunt eu.

Voi veni urmandu-mi calea,
Alergand ca un nebun.
Sa te prind dintr-o clipita,
Sa te las in urm' acum.

Am ajuns ! Sunt inainte !
Dar acum, la ce privesc ?
Linistitele morminte,
De departe imi soptesc :

„Totu-i repede ca ziua,
Ce se lasa spre apus.
Zorile or sa rasara,
Tu acum, esti la apus.

Noi te-om invata de bine,
Drumul de acum sa-l duci.
Iubind zorile senine,
Alergand printre naluci.

Cine ai fost nu se mai stie,
Repede, tot.. a trecut.
Ce a ramas ti-e vesnicie,
Amintirea din trecut.

Acum vino si te aseaza,
Locu-ti este pregatit.
Vino, vino si viseaza,
Cum era cand erai mic.

Si ramai acum cu pace,
Noi plecam sa implinim
In lume s-aducem pace,
De departe sa soptim.”